

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3354/2023
08.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Радојчић, адвокат из ..., против туженог Јп „Електропривреда Србије“ Београд, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 207/21 од 03.09.2021. године, у седници одржаној 08.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 207/21 од 03.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 207/21 од 03.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужилаца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 23.09.2011. године. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом исплате трошкове поступка од 60.450,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за трошкове поступка по предлогу за понављање поступка.

Против правноснажног другостепеног решења тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији тужилаца у смислу члана 399. у вези члана 412. став 4. и 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни

друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према стању у списима, тужиоци су 24.12.2015. године поднели предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4164/10 од 23.09.2011. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Обреновцу П1 159/09 од 24.11.2009. године и одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцима на име увећане зараде за рад у сменама за период од 23.03.2005. године до 01.01.2007. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом камато и трошкове поступка.

У предлогу поднетом на основу члана 422. став 1. тачка 6, 8. и 9. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), тужиоци су навели да је Врховни касациони суд донео решење Рев2 57/2015 од 09.04.2015. године којим је измењена пракса ревизијског суда по питању сменског рада, а за коју су тужиоци сазнали када је наведено решење достављено туженом. У току поступка 27.11.2017. године тужиоци су поднели предлог за понављање поступка из разлога предвиђених чланом 422. став 2. тачка 11. ЗПП уз који су доставили одлуку Уставног суда Уж 6322/11 од 26.06.2014. године којом је утврђена повреда права на правично суђење зајемчена одредбом члана 32 став 1 Устава РС подносиоцима уставне жалбе, овде тужиоцима учињена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4164/10 од 23.09.2011. године и одлуку Уставног суда Уж 575/11 од 21.03.2013. године.

Према стању у списима, решењем Основног суда у Обреновцу П1 19/16 од 07.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је предлог тужилаца за понављање поступка и укинута пресуда Општинског суда у Обреновцу П1 159/09 од 24.11.2009. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4164/10 од 23.09.2011. године, док је ставом другим обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка. Виши суд у Београду је решењем Гж1 478/18 од 29.05.2020. године, укинуо првостепено решење и предмет вратио на поновни поступак са образложењем да се предлог за понављање поступка односи на поступак пред другостепеним судом. Из садржине одлуке Уставног суда Уж 6322/11 од 26.06.2014. године произлази да тужиоци у конкретном случају нису радили у сменама како то тврде, да је сама чињеница што је Апелациони суд у Београду као суд последње инстанце поводом битно сличне чињеничне и правне ситуације донео различиту одлуку у односу на одлуке Окружних судова у Новом Саду, Ужицу и Пироту, створила је правну несигурност код подносилаца уставне жалбе, као и да оспореним пресудама материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе, односно да су оспорене пресуде засноване на уставно – правно прихватљивој примени меродавног права.

У конкретном случају, по оцени тужилаца, промена става Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.09.2014. године у одлучивању о истоветним тужбеним захтевима представља нову чињеницу која се мора имати у виду приликом одлучивања о предлогу за понављање поступа у смислу члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП. Исто тако, одлуком Уставног суда Уж 6322/11 од 26.06.2014. године усвојена је уставна жалба подносилаца уставне жалбе, овде тужилаца и утврђено да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4164/10 од 23.09.2011. године повређено право подносилаца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава

Републике Србије, што представља разлог за понављање поступка сходно члану 422. став 1. тачка 11. ЗПП.

По налажењу овог суда, правилна је одлука нижестепених судова када су одбили као неоснован предлог тужилаца за понављање правноснажно окончаног поступка. Према члану 422. став 1. тачка 6. Закона о парничном поступку, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако ако странка стекне могућност да употреби правноснажну одлуку суда која је раније међу истим странкама донета о истом захтеву, а тачком 8. истог става да ако је накнадно пред надлежним органом правноснажно решено претходно питање (члан 12.) на коме је одлука заснована. Према члану 422. став 1. тачка 9. ЗПП, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Чланом 422. став 1. тачка 11. ЗПП, прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити, ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду права или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

По оцени Врховног суда, разлози које тужиоци, као подносиоци предлога, наводе не могу бити основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Промењен правни став у касније донетим одлукама апелационог суда или Врховног касационог суда, донетим у одлучивању у истоветним чињеничним и правним ситуацијама, не представља нову чињеницу или нови доказ на основу кога би за странку могла бити донета повољнија одлука да је та чињеница или доказ била употребљена у ранијем поступку. Тачније, наведена околност промене правног става, није разлог прописан у члану 422. ЗПП из којег се може поновити правноснажно окончан поступак. Законодавац је у члану 422. став 1. тачка 11. ЗПП као разлог за понављање поступка прописао одлуку Уставног суда, а не и одлуке апелационих судова и Врховног касационог суда, када се постојећа пракса мења и право другачије тумачи. Имајући у виду да је Уставни суд у својој одлуци Уж 6322/2011 од 26.06.2014. године утврдио повреду права на правично суђење, а у осталом делу уставну жалбу одбацио са образложењем да оспореним пресудама материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе, односно да су оспорене пресуде засноване на уставно – правно прихватљивој примени меродавног права, односно правилној примени материјалног права, па у конкретном случају услови за понављање поступка нису испуњени из наведеног разлога, будући да је у овом случају утврђена повреда права на правично суђење, што не би утицало на доношење повољније одлуке у поновљеном поступку јер су у поступку чије се понављање тражи правноснажна одлука донета уз правилну примену материјалног права, како то правилно закључује и другостепени суд.

Стога, како је другостепеном одлуком правилно одбијен предлог тужилаца за понављање правноснажно окончаног поступка, јер ниједан од услова за понављање правноснажно завршеног поступка није испуњен, Врховни суд применом члана 405. став 1. у вези са чланом 412. став 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић